

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.527/2023. számú ügyben Szegeden, 2024. április 4. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a 22. sorszámu

í t é l e t e t:

Az emberrablás büntette miatt vádlott1 és társa ellen indult büntetőügyben a *Kecskeméti Törvényszék* 2023. június 30. napján kihirdetett 8.B.314/2022/70. számú ítéletét

megváltoztatja:

vádlt1 I. rendű és vádlott2 II. rendű vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett emberrablás büntettének [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont] *minősíti.*

vádlt1 I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát *10 (tíz) évre*, a közügyektől eltiltás tartamát *10 (tíz) évre*,

vádlt2 II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát *6 (hat) év 6 (hat) hónapra*, a közügyektől eltiltás tartamát *7 (hét) évre súlyosítja.*

Az elsőfokú eljárás során helyesen felmerült *605.051 (hatszázöttezer-ötvenegy) forint* bűnügyi költségből az I. rendű vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összegét *330.317 (háromszázharmincezer-háromszáztizenhét) forint*ra, a II. rendű vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összegét *175.683 (százhetvenöttezer-hatszáznyolcvanhárom) forint*ra *leszállítja*, míg az I. rendű és II. rendű vádlottak által egyetemlegesen fizetendő bűnügyi költség összegét *99.051 (kilencvenkilencezer-ötvenegy) forint*ra *felemeli.*

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal, hogy az I. rendű vádlott tényleges tartózkodási helye a bv intézet neve, a sértett neve helyesen sértett1.

A bíróság vádlott1 I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába 2023. július 1. napjától 2024. április 4. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi vádlott1 I. rendű vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 16.800.- (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bünygyi költség megfizetésére az államnak a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívása szerint, az ezen túlmenően felmerült 18.040.- (tizennyolcezer-negyven) forint bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Kecskeméti Törvényszék fenti ítéletével a 2021. április 24. napjától őrizetben, majd 2021. április 27. napjától letartóztatásban lévő vádlott1 I. r. vádlottat bünyösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberrablás büntetében [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés d) pont], ezért mint visszaesőt 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, abba beszámítani rendelte az I. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy az I. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A 2021. április 24. napjától őrizetben, majd 2021. április 27. napjától letartóztatásban lévő vádlott2 II. r. vádlottat a törvényszék bünyösnek mondta ki társtettesként elkövetett emberrablás büntetében [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés d) pont], ezért a II. r. vádlottat 5 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozta meg, abba beszámítani rendelte a II. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a II. r. vádlott legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bünjelekről és a bünygyi költségről.

[2] A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyészség mindkét vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú fegyházbüntetés és hosszabb tartamú közügyektől eltiltás kiszabása végett, az I. és II. r. vádlottak elsődlegesen felmentés, másodlagosan a kiszabott fegyházbüntetés és a közügyektől eltiltás enyhítése érdekében, míg az I. r. vádlott védője eltérő tényállás megállapítása, elsődlegesen büncselekmény hiányában, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentés, az I. r. vádlott cselekményének könnyű testi sértés vétségeként történő minősítése, továbbá a fő- és mellékbüntetés enyhítése érdekében.

[3] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.194/2022/27. számú átiratában indítványozta a bünyöségi körülmények kiegészítését, összességében pedig azt, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg akként, hogy a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztést és közügyektől eltiltást súlyosítsa, egyebekben azt hagyja helyben.

[4] Kizárólag a vádlottak terhére súlyosítás érdekében bejelentett ügyészségi fellebbezés alapos, a felmentés, az eltérő minősítés, valamint a büntetések enyhítése érdekében előterjesztett fellebbezések alaptalanok, a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltak túlnyomórészt alaposak.

[5] Tekintettel arra, hogy az I. és II. r. vádlottak, valamint az I. r. vádlott védője által bejelentett fellebbezések a vádlottak felmentésére, továbbá eltérő minősítés megállapítására is irányultak, a másodfokú bíróság a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1), (2) és (7) bekezdésében foglaltakra figyelemmel teljeskörűen felülbírálta.

[6] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett olyan eljárási szabályt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[7] Eljárási szabályt sértett ugyanakkor a törvényszék, amikor bizonyítékként értékelte az I. r. vádlott „poligráfos vizsgálatának” eredményét (elsőfokú ítélet [41] bekezdés), illetőleg amikor a műszeres vallomásellenőrzés során eljáró szaktanácsadót lényegében az I. r. vádlott szavahihetőségének megállapítása érdekében hallgatta ki tanúként.

[8] A Be. 165. § a)-f) pontjai taxatív sorolják fel a bizonyítás eszközeit, amelyek között a műszeres vallomásellenőrzés nem szerepel. Tekintettel arra, hogy a műszeres vallomásellenőrzés nem bizonyítási eszköz, így nem hordozhat bizonyítékot sem, ezért az eredménye nem is értékelhető bizonyítékként. A műszeres vallomásellenőrzés mint eljárási cselekmény kizárólag a nyomozás során alkalmazható [Be. 212. § (1) bekezdés], célja pedig nem más, mint a nyomozóhatóság orientálása az esetleges további bizonyítási cselekmények elvégzése érdekében, nem pedig a közvetlen bizonyítékszerzés. A Be. 212. § (2) bekezdése ugyan lehetővé teszi a szaktanácsadó tanúként történő kihallgatását, azonban ez sem irányulhat a terhelt szavahihetőségének mérlegelésére, nem vonható be a terhelt vallomásának mérlegelési körébe, az ugyanis a Be. 165. §-ában foglalt rendelkezés megkerülését jelentené. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítélet [41] bekezdéséből az első mondatot követő szövegrészt, míg az ítélet [56] bekezdésében írtakat teljes egészében mellőzte. Ez ugyanakkor nem eredményezte az ítélet megalapozatlanságát, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság által megvizsgált további bizonyítékok a bűnösség kérdésében való állásfoglaláshoz messzemenőig elegendőek voltak.

[9] Az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan volt – figyelemmel a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjára –, ugyanis az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg. Erre tekintettel az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az ítéleti tényállást kiegészítette akként, hogy sértett1 sértett 2000. augusztus 13. napján született, amely körülmény jelentőséggel bír a bűncselekmény törvényi minősítése során. Kiegészítette továbbá az ítéleti tényállás [7] bekezdését azzal is, hogy a vádlottaknak a sértett által lakott ingatlanba szabad bejárásuk volt. Ennek alapját a sértett édesapjának, vezetéknev keresztnévnek a nyomozás során tett tanúvallomása adta, jelentőséggel pedig a tekintetben bírt, hogy ezen körülményre figyelemmel az ingatlanba éjjel bemenő vádlottak terhére nem kellett további bűncselekményt – magánlaksértés büntettét – megállapítani, illetőleg azt az ügyészség sem tette a vád tárgyává.

[10] Egyebekben a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítéltábla a fenti kiegészítésekkel határozatának alapjául elfogadott.

[11] A felmentés és az eltérő jogi minősítés érdekében előterjesztett fellebbezések lényegében a bizonyítékok mérlegelését támadták. Elsősorban azt sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását az I. és II. r. vádlottak védekezésével és az azokat részben alátámasztani látszó tanú1 és tanú2 tanúk vallomásaival, illetőleg a kamerafelvételek tartalmával szemben elsősorban sértett1 sértett vallomására és az azt alátámasztó tanú4, tanú3, - helyesen – tanú5, tanú6, tanú7, tanú8 és vezetéknev keresztnév (a sértett édesapja) tanúk vallomásaira és az igazságügyi pszichológus szakértő által előadottakra, valamint a bűncselekmény bejelentéséről készült hanganyagra alapította.

[12] A tényállás megállapítása az elsőfokú bíróság feladata. Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben és mélységben lefolytatta, a rendelkezésre álló tanúvallomásokot és tárgyi (okirati) bizonyítékokat önmagukban is megvizsgálta és azokat egymással is összevetette. Részletesen kifejtette, hogy az I. és II. r. vádlottaknak az eljárás során többször is módosított, több esetben egymásnak is ellentmondó védekezését miért vetette el, és miért találta meggyőzőnek a sértett által előadottakat, valamint az azt alátámasztó tanúk vallomásait, illetőleg a II. r. vádlottnak az I. r. vádlottat terhelő vallomásrészeit. Részletesen indokát adta annak is – részben az igazságügyi pszichológus szakértői véleményre is hivatkozva -, hogy miért volt elfogadható magatartás a sértett részéről az, hogy 2021. április 24. napján, a délelőtti folyamán nem kért segítséget a kínálkozó lehetőségek ellenére sem a vádlottaktól való féltelme miatt, és megfélemlítő indokát adta annak, hogy ezen körülmény miatt nem cáfolja a sértett szavahihetőségét. Éppen ezért helytállóan hivatkozott arra is, hogy a vádlotti védekezések igazolására nem volt alkalmas a sértettel a dohányboltban találkozó pénztáros, tanú2 tanú vallomása és a kamerafelvételek tartalma sem, amelyek csak azt a sértett által is elismert körülményt támasztották alá, hogy nem kért segítséget senkitől annak ellenére – illetőleg éppen azért -, hogy félt az I. és II. r. vádlottaktól.

[13] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[14] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[15] Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az I. és II. r. vádlottak felmentését, valamint az eltérő jogi minősítés megállapítását célzó fellebbezések nem vezethettek eredményre.

[16] Az irányadó tényállásból a törvényszék tehát okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, cselekményüket ugyanakkor nem minősítette teljes egészében a törvénynek megfelelően.

[17] Az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségét a Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés d) pont szerinti bűncselekményben, azaz társtettesként, felfegyverkezve elkövetett emberrablás bűntettében állapította meg. Nem vont le azonban jogi következtetést a sértett életkorából és az elkövetés körülményeiből, amelyek összességében súlyosabb minősítést tettek szükségessé az alábbiak szerint:

[18] Az emberrablás minősített esetét képező különösen súlyos hátrányt okozva való elkövetés ugyanis felöleli mindazokat az eseteket, amelyek elsősorban a személyi szabadság megsértése körében jelentkeznek, így ennek keretében értékelhető *a sértett életkora*; a fizikai vagy pszichikai állapota, nevezetesen, hogy milyen testi vagy lelki traumát okozott a cselekmény megvalósítása; a jogellenes fogva tartásnak *sanyargatással* történő véghezvitele, általában a fogva tartás körülményei, annak időtartama, a sértett egészségi állapota stb.

[19] Jelen ügyben is vizsgálni kellett, hogy a fiatal felnőtt korú sértett jogellenes fogva tartása sanyargatással történt-e, ugyanis ezen körülmény már önmagában alkalmas a súlyosabb törvényi minősítés, a különösen súlyos hátrány okozva elkövetés megállapítására.

[20] Az irányadó tényállás alapján pedig több olyan körülmény merült fel, amely – összességében – a sértett sanyargatásának megállapítására volt alkalmas:

- az I. r. vádlott az ágyból felkelni szándékozó sértettre rátérdelt, majd őt szidalmazva és tőle pénzt követelve több ízben megpofozta. Eközben a II. r. vádlott a sértettet szintén sértegette, egyben követelte, hogy adja meg tartozását és hat-hét alkalommal pofon is vágta, miközben az I. r. vádlott a hajánál fogva húzta hátra a sértett fejét (elsőfokú ítélet [7] bekezdés),
- az I. r. vádlott ökölrel két-három alkalommal megütötte a sértett arcát, illetőleg két alkalommal a sértett jobb combját is megrúgta (elsőfokú ítélet [12] bekezdés),
- az I. r. vádlott elővette kését és azt a sértett torkához tette azzal, hogy ha nem mondja el mit terjesztett róla az ismerősének, akkor elvágja a torkát, ezt követően az ágyra lökte a sértettet és rátérdelt, majd levette a felső ruházatát, majd pedig a kését a sértett kezébe tette és közölte, hogy abba beledől és megséríti magát azért, hogy úgy tűnjön, mintha a sértett támadta volna meg, és azt le se tagadhatta a késen lévő ujjlenyomatai miatt (elsőfokú ítélet [14] bekezdés),
- a II. r. vádlott az ágyra szorított sértettet szidalmazta és az arcára köpött (elsőfokú ítélet [15] bekezdés),
- a lakásból elmenekülni próbáló sértettet az I. r. vádlott utolérte, combon rúgta, majd felszólította arra, hogy takarodjon vissza a szobába (elsőfokú ítélet [16] bekezdés),
- az I. és II. r. vádlottak a sértettet egyedül küldték el a fémfelvásárlóhoz, de közölték vele, hogy ha szól valakinek vagy nem jön vissza a pénzzel, akkor nagy baj lesz (elsőfokú ítélet [19] bekezdés),
- az I. és II. r. vádlottak 2021. április 24. napján ismételten közölték a sértettel, hogy ha nem adja meg a tartozást, az I. r. vádlott bántalmazni fogja (elsőfokú ítélet [22] bekezdés),
- az I. r. vádlott, hogy fenyegetésének nyomatékot adjon, elővette bicskáját és azt nyitott pengével függőlegesen tartva, hegyével lefelé a sértett bal combjára helyezte, majd a másik kezével kisebb erővel ráütött a késre (elsőfokú ítélet [23] bekezdés),
- az I. r. vádlott egy fogót vett magához és abba befogta a sértett bal kezének kisujját, egyben megfenyegette a sértettet, hogy letépi azt, ha nem fizet, majd egy 30 cm hosszú baltát vett magához és annak fokával kis erővel tarkón ütötte a sértettet, illetve a balta élét a sértett torkához, homlokához érintette azzal fenyegetve, hogy megskalpolja (elsőfokú ítélet [24] bekezdés),
- a II. r. vádlott egy baltát adott át a sértettnek, hogy fogja meg, majd amikor a sértett azt átvette, a II. r. vádlott közölte vele, hogy „jó, hogy megfogtad a baltát, te is vágta magad fejbe” (elsőfokú ítélet [28] bekezdés).

[21] A fent részletezettek azt támasztják alá, hogy a mintegy 15 órán át tartó fogva tartása során az I. és II. r. vádlottak a mindössze 20 éves sértettet lényegében folyamatosan bántalmazták, ütötték, rúgták, azon kívül lelki, pszichikai terrorban tartották, késsel, baltával, fogóval fenyegették, a megskalpolását, ujjainak levágását helyezték kilátásba, leköpték, megalázták, aki mindezek hatása alatt állva hosszabb időn keresztül nem mert segítséget kérni sem, azt végül csak az őt nagyon jól és régóta ismerő tanú5től és tanú3tól mert kérni, miután a további bántalmazások elkerülése végett a vádlottak elől beszaladt a cím szám alatti ingatlanba.

[22] A következőes bírői gyakorlat szerint a személyi szabadság megsértése sanyargatással elkövetett büntetési alakzatát valósítja meg, ha a terheltek a gépkocsivezető sértettet a nyakához szegezett késsel kényszerítik, hogy őket az általuk megjelölt helységbe szállítsa (BH1988. 20.). Emberrablás bünteténél a sértett folyamatos bántalmazása, életveszélyes megfenyegetése és megalázása megalapozza a különösen súlyos hátrány szerinti minősítést (EBH2007. 1595.).

[23] A fent kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla vádlott1 I. r. és vádlott2 II. r. vádlottak cselekményét társtettesként elkövetett emberrablás büntettének [Btk. 190. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés b) pont] minősítette.

[24] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet indokolását a fentiekben túlmenően akként is helyesbítette, hogy a [35] bekezdésben a sértett kihallgatására először helyesen 2021. április 24. napján került sor, továbbá a [68] bekezdést helyesbítette akként, hogy az tanú3né néven megnevezett tanú neve helyesen: tanú5.

[25] A büntetés kiszabása körében további enyhítő körülményként értékelte az ítéltábla mindkét vádlott javára, hogy hosszabb ideje állnak büntetőeljárás hatálya alatt. További súlyosító körülmény azonban mindkettőjükre nézve a gátlástalan elkövetési mód (56/2007. BK vélemény III/2. pont), az, hogy a sértettnek 8 napon belül gyógyuló sérüléseket is okoztak, az, hogy a bűncselekményt önhibájukból eredő ittas állapotban követték el (56/2007. BK vélemény II/7. pont), valamint – a jogi minősítés megváltozására figyelemmel – a felfegyverkezve történt elkövetés is.

[26] Az így helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 79. §-ában rögzített büntetési célok elérése érdekében – figyelemmel a Btk. 80. § (1) bekezdésében foglalt büntetéskiszabási elvekre – az I. és II. r. vádlottakat egyaránt fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és közügyektől eltiltásra ítélte. Nem tekinthető azonban arányosnak a vádlottakkal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés.

[27] A megváltozott minősítésre tekintettel a vádlottak terhére rótt bűncselekmény büntetési tétele súlyosabb lett, immáron 5 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés. Az is megállapítható volt továbbá, hogy az elsőfokú ítélet belső arányossága nem tükrözte megfelelően a vádlottak előéletében a II. r. vádlott javára kimutatható különbséget, valamint azon körülményt, hogy bár a cselekményt társtettesként követték el, az I. r. vádlott cselekvősegei messzemenőkéig meghaladták a II. r. vádlott által a sértett sérelmére kifejtetteket.

[28] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a visszaeső, korábban testi épség elleni bűncselekmény miatt elítélt vádlott1 I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 10 évre, a közügyektől eltiltás tartamát ugyancsak 10 évre, a vádlott2 II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 6 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 7 évre súlyosította.

[29] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság helyesen rendelkezett ugyan mindkét vádlott tekintetében az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés tartamába, azonban elmulasztotta ennek jogszabályi alapját felhívni, amely a Btk. 92. §-ának (1) és (2) bekezdése, ezért azt az ítéltábla pótolta.

[30] Észlelte továbbá az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet [107] bekezdésében az elsőfokú bíróság helytálló indokát adta ugyan annak, hogy a polgári jogi igény érvényesítését miért utasította egyéb törvényes útra, e körben azonban elmulasztott hivatkozni a Be. 556. § (1) bekezdésére, ezért az ítéltábla azt is pótolta.

[31] Az elsőfokú bíróság 8.B.314/2022/74. számú végzésével a költségjegyzékbe bejegyzett bűnügyi költségek közül a 18. tételszám alatt bejegyzett költséget 10.160.-Ft-ra módosította. Ez magával vonta azt, hogy az elsőfokú eljárás során helyesen 605.051.-Ft bűnügyi költség merült fel. Ezen túlmenően azonban tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a 6., 13., 15., 16., 18. tétel alatti bűnügyi költségek vonatkozásában arra a megállapításra jutott, hogy az a vádlottak között megosztható, így egyetemleges kötelezésre nem volt szükség. A kérdéses tételek szakértői díjak, valamint a tanúk útiköltségével kapcsolatban felmerült költségek. Ezen tételekkel összefüggésben tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azokat a

vádlottak között arányosan eloszthatónak jelölte meg – lényegében azokat megfelezte a két vádlott között –, ezek ugyanis a Be. 574. § (4) bekezdésére figyelemmel nem elkülöníthetőnek minősítendőek, így azok tekintetében egyetemleges kötelezésnek van helye. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az I. r. vádlott által külön fizetendő büntügyi költség összegét 330.317.-Ft-ra (1-3., 9-12., 14., 17., 19-20. szám alatti tételek), a II. r. vádlott által külön fizetendő büntügyi költség összegét 175.683.-Ft-ra (4., 5., 8. szám alatti tételek) leszállította, míg az I. és II. r. vádlottak által egyetemlegesen fizetendő büntügyi költség összegét 99.051.-Ft-ra (6., 7., 13., 15., 16., 18. szám alatti tételek) felemelte.

[32] Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek.

[33] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az I. r. vádlott tényleges tartózkodási helye a bv intézet neve, a sértett neve helyesen sértettl.

[34] Az ítéltábla vádlottl I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2023. július 1. napjától 2024. február 22. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján.

[35] A másodfokú eljárás során 34.840,- Ft büntügyi költség (az I. r. vádlott kirendelt védőjének díja) merült fel, melyből a Be. 613. § (1) bekezdésére és a Be. 574. § (1) bekezdésére figyelemmel az I. r. vádlott köteles megfizetni az államnak 16.800,- forintot a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatalának külön felhívása szerint, míg az ezen túlmenően felmerült 18.040,- forint büntügyi költséget az állam viseli a Be. 574. § (3) bekezdésére figyelemmel.

[36] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2024. április 4.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kiss Dániel s.k.
előadó bíró

Dr. Joó Attila s.k.
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.527/2023/22. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 8.B.314/2022/70. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2024. április 4.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
hitelélül:
a tanács elnöke

A kiadmány

tisztviselő

